

Kala Kala Kaç Kişi Kaldık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ağustos 2018

Bildiklerimi s/aklıyorum, pervasızlığın kıyısında bir nükte olmak adına dağıttığım zanlar yine benlik telaşına kapılıp içimdeki matruşkaları bir bir ayırmam gerektiği inancına sahip yine de yeltenmeden nokta atışı yaptığım mutluluk özürlü güncem.

Defterin sayfalarında noktalama bombardımanı sonrası zaten geliyor kendiliğinden.

Bir derviş misali yorgun zaten hasbıhal ettiklerim kancasına takıldığım rahmetin içime serptiklerine şükredip daha boyutsuz nimetlere duyduğum saygı ve takdirin bir uzantısı.

Hulasası yorgunluğun handikaptan kayıp hercailerin kokusunda kendimi ifa etmek belki bir araz; belki içimdeki nüktelerin arıza makamına usulca konan beyhude bir sevgi içtması.

Kokulardan bahis oldu mu...

Renklerin müşkülünde boğulmak ise söz konusu.

Sözü dolandırmadan zaten erdem ne ise intikal ediyor mevzubahis bir hasretle kuyruğuna bastığım nankör kedinin çığıllıkları... yanılı hem de en derin tezahür yine titreşen namelerde ben mührü kayıp bir sır dosyası ile sır katibi olmaya özendiğim tarihin tozlu sayfalarında, beyit beyit gezindiğim.

Hislerin vukuatı ise benzersiz hele ki son birkaç aydır sözü nereye getireceğim en başından belli iken yine de belli olmayan; sürecin kaygan zemininde sürmanşet ikrarı işgüzar fillerin.

Zaman taziyelerini sunuyor yine öncemdeki birikintiye basma ihtimaline karşı geldiğim belki de tedirgin bir suret yinelenen yobaz misafiri gönlümün kayıp kırlangıçlarının.

Müdahale edemediklerim belki bir münazara içimi karşı dışımın aksanı: ah'lar koparken bir yakadan sonrası müşfik bir izlek: bir şiire düştü mü yolum şirin bir tebessüm armağan ettiğim.

Gönlün pervazında nidalar savrulurken kapıp koyuverdiğim öznem aslına sirayet eden belki zaman kıtlığında mekâna sığamama güdüsü sonra da sessiz direniş; içimde aksayan o yorgun ve nüktedan derviş aslında devranın hangi karesinde olduğu değil de ahretlik bir özlemi boca etmiş sayfalara.

Sayıllı günler çabuk geçiyor madem dercesine ve kardeşimle nöbet tuttuğumuz hatıra defterimiz.

Bir güne tekabül eden oysaki ömürden yıllar gidiyor.

Bayrama ilerlerken içimde çok da mutlu bir çocuk yok hani: kukumav kuşu bir şiiire ne zamanki gölgem düşse şenlendiğim asla hicabı da eksik etmeden ve merhamet dilendiğim hatta boylu boyunca serildiğim inancın sunumunda payıma düşen huzur hem de uzun boylu bir seyyahattan çaldığıma dair kanıtlar da var iken elimde...

Elimden kayanlarla iştigal değilim yine son bir aydır yeter ki beş parmağımı geçmeyen güzellikler hayatımda bir sis değil de bir realite olma hakkını sunsun bana ne de olsa Haktan diliyorum ve dillendiriyorum bir şahika sığınmışken masalıma ben prensleri ve prensesleri baş göz ediyorum.

Yolum düşüyor aslında düşecek de gitmekle itibarımdan olmadığım.

Sevdiklerime hatmettiğim ne ise helal olsun.

Kıyısından köşesinden nasıplendiğim Deli Dumrul'un maceraları sanırım içimdeki lal meclisinin sunumunda ben şaibeli söylemlere uzanan bilinmezlin yolunda katı kurallarına sığınıp sadece gönül gözümle hitap ediyorum ve ettiğim ibadetin Allah ile benim aramdaki o kısacık mesafesinde biliyorum ki; görüldüğü kadarı ile değil de sahip olduklarımın son zerresine kadar inhisarında hidayetin.

Haliyle herkes kendi yolculuğunda saklı ve niyazları yine vuku bulan değil de iyi niyetlerinin karşılığı...

Öykündüğüm zaman kaçakları ya da kaygan zeminde düşme olasılığını teğet geçip ilk adımımıyla seçimimi yaptığım o kör kuyu ve içine attığım her dileğin de bir sahibi var ve muhatabı.

Kala kala kaç mevsim kaldı ise yeni yıla doğru son sürat ilerlerken?

Kala kala kaç kişi kaldık şunun şurasında birbirine kol kanat geren?

Haliyle hatırşinas bir nidada kaç hece saklı ve kaç ukde son değil de sondan önceki hal ve gidişatın notunun kaç olacağına da sadece yüce Yaratan vakıf iken...